

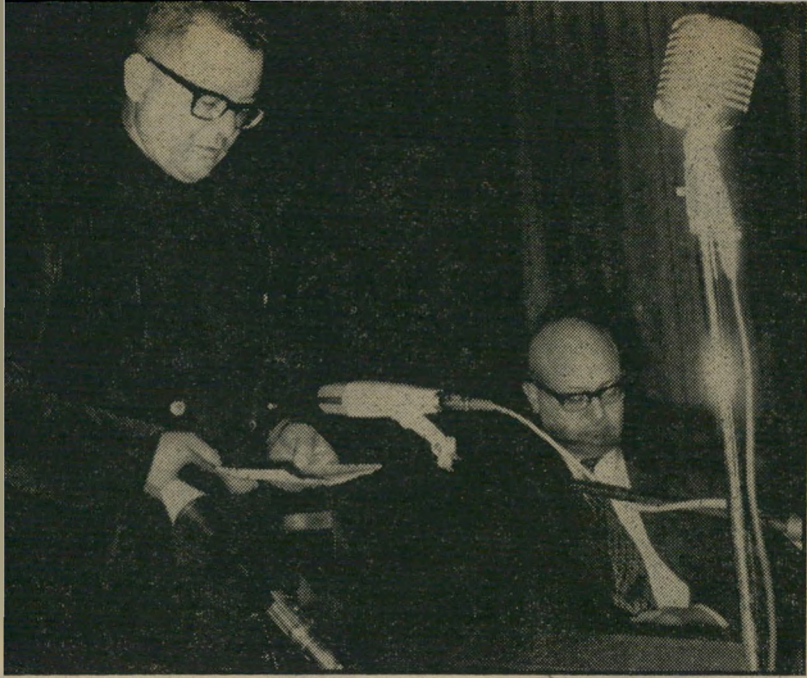
השת
דיין

התקפת הנגד של חסידי דיין

נגד גל ההאשמות נגדו

פסטיבל

הצביעות

לסקוב משבח

רביאלוף (מיל.) חיים לסקוב, מי שהיה אלוף בצה"ל כשדיין היה הרמטכ"ל, נושא נאום בשבחו של דיין המצביא, בחגיגה לרגל הופעת הביוגרפיה של דיין, לידו, גרשום שוקן, עורך "הארץ".

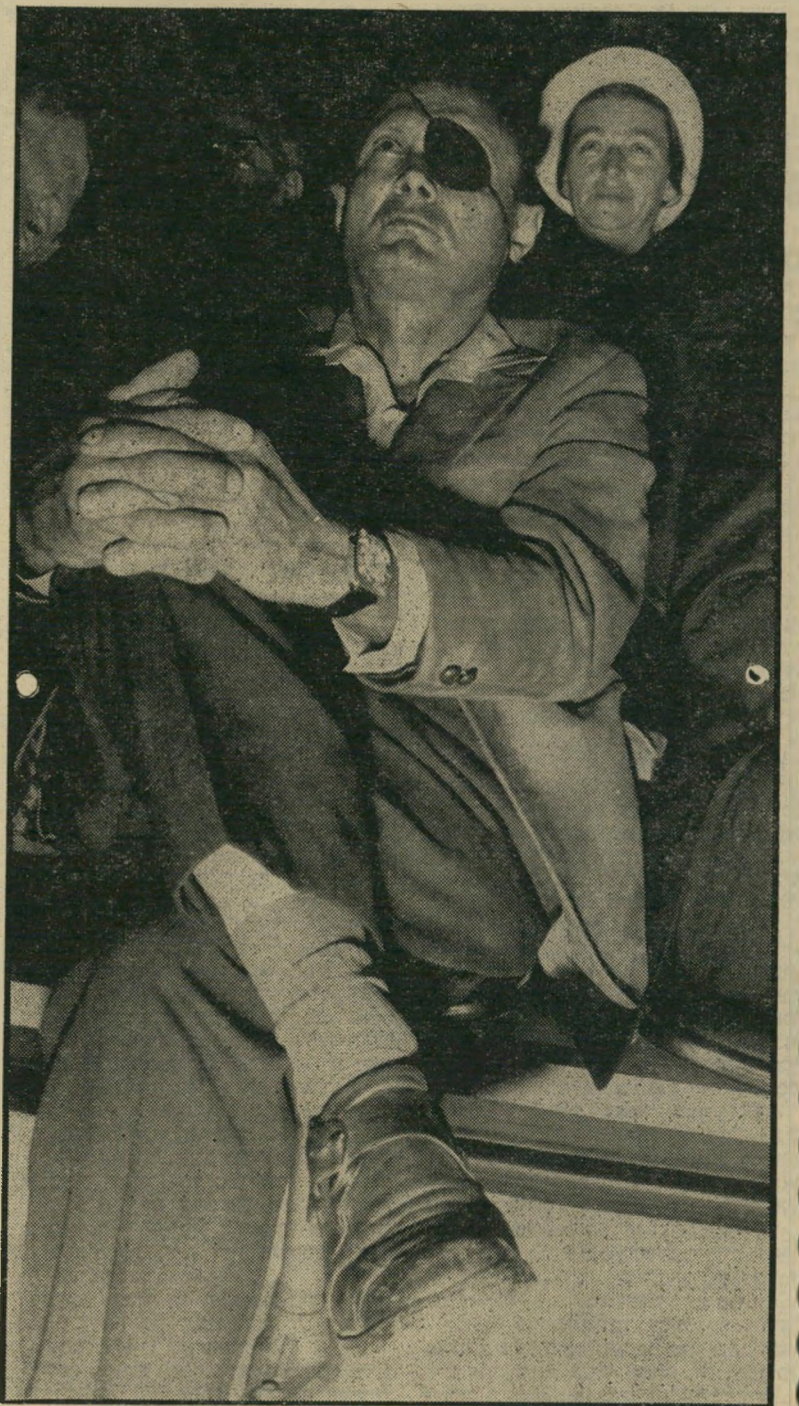
עצמה: הוא ברה. בריחה מודעת או תת-הכרתית.

התעלמותם של חסידי דיין מצדדים אלה בביוגרפיה של סבתו, והתרכזותם רק בפרייט השבחים והרימום בספר, מבלי להת-ייחס אפילו במילה אחת לגינוי או לנסייון הסבר של התופעות השליליות בחיי דיין, היו שיא של צביעות. צביעות זו הת-בטאה גם בדברי דיין עצמו, שפירט את שלושת הנושאים המרכזיים של חייו, כפי שהוא רואה אותם: החקלאות ונהלל, הסר-תו של דוד בן-גוריון, ויחסי יהודים-ערבים. ללא ספק ביטא תיאור זה את האור בו רוצה משה דיין עצמו להישאר חרות בוכרונה של האומה. אלא שרוע המזל היו הנושאים המרכזיים של חייו שונים לחלוטין מאלה.

נות: "השאלה היא מה נעשה אנחנו בלי דיין".

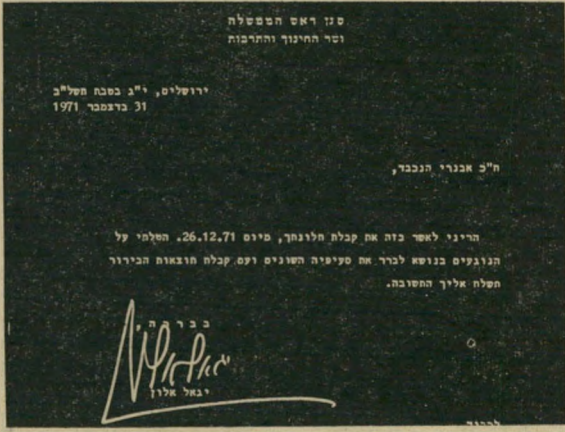
שיאו של פסטיבל הצביעות, בו התעל-מה מהקלה המהללים מכל הפגמים, הכישר-לונות והעבירות של משה דיין, היה הכנס שנערך בסוף השבוע שעבר בבית שלום עליכם בתל-אביב, בו התכנסו כל חסי-דיו של דיין כדי להתחרות זה בזה בדברי חנופה וליקוק, עד שרק חתן השימחה עצ-מו היה זה שתפס כי למעשה מספידים אותו כבר מעריציו בחייו. כשאמר דיין: "אותו אדם כבר אינו חי...", ביטא למע-שה בכנות, שעלתה על כל דברי השבח של חבורת חסידיו, את תחושתו ואת אופיה האמיתי של החינגא הנערכת סביבו, דווקא כשהוא נמצא בשפל הקאריירה שלו מבי-חינה ציבורית-מוסרית.

חרי שכותבים ספר על אדם חי, אותו אדם כבר אינו חי". אמר השבוע שר-הביטחון משה דיין. היה זה בשיאו של מסע קילוס ורימום חסר תקדים, שנועד לשפר את תדמיתו הציבור-רית של דיין, שנפגעה בצורה כה חמורה בגלל שערוריית הפירת העתיקות שלו. גירושיו והפירסומים על עסקי הנשים שלו.

דבר אחד הצליח פסטיבל דיין לעי-שות: הוא האפיל על ההתפתחויות האחרונות במערכה נגד המעשים הפליליים בחפירות העתיקות של דיין. הידיעות בר-תחום זה נדחקו לקרן זווית, לא זכו עוד כמעט בפירסום. אבל המערכה נמשכה.

פארדוכס הכולט ביותר בפסטי-בל כל הצביעות, היתה העובדה שהסיבה הפורמאלית לעריכתו, היתה הופעת הביוג-רפי של משה דיין, מפרי עטו של חסי-דו, העיתונאי שבתי סבת. נראה, כי מרבית החוגגים עדיין לא

הודעתו של יגאל אלון
סוף סוף, זז משהו

ועדת החינוך והתרבות של הכנסת, המשיכה לעסוק במרץ בחיקון תקנות פקרי דת העתיקות, לאור הסערה שעוררו הגיי-לויים על הפירות דיין, בצעד חסר-תקדים המליצה הוועדה להעלות את הקנס על הפירת עתיקות ללא רשיון, מ-200 ל-30 אלף ל"י. כל מי שיודע את רגלי-שותו של משה דיין לכסף, יעריך אולי כי קנס צפוי זה ירחיקו בעתיד מחפירת עתיקות ללא רשיון. צעד זה היה רק רא-שון משורת צעדים עליהם תמליץ ועדת החינוך, העומדת להמשיך השבוע בדיוניה.

סגן ראש-הממשלה ושר-החינוך יג-אל אלון, הודיע כי הורה לפתוח בחקירת על תלונתו של ח"כ אורי אבנרי בקשר לחפירות בלתי חוקיות ומסתור בלתי חוקי בעתיקות של משה דיין.

משהו זז סוף סוף. ההשלמה עם הרעיון ששר-הביטחון עומד מעל החוק, ושמותר לו לפשות מה שאסור לאזרח רגיל, הוי-לכת ומתגדת.

קראו את הספר, אחרת היו מבחינים כי טבת עשה בספרו את מלאכתו של בלעם במהופך. בנסיון להפוך את משה דיין לדמות של בשר ודם, חיבר למעשה שבתי סבת, את אחד מכתבי הקיטרוג הספרוי-תיים החריפים ביותר, שהודפסו על איון אישיות ישראלית שעודה בחיים.

מבלי שהתכוון לכך ומבלי שהבחין בכך, תוך שהוא סבור שהוא משרת את תד-מיתו של דיין, עשה לו טבת שירות דב. היה זה דווקא טבת שבביוגרפיה חצי רשי-מית חשף את הצדדים האפלים באישיותו של דיין, ביקר את האופי השערורייתי בעסקי העתיקות והנשים שלו. עוד יותר מזה: ניתוח הקאריירה הצבאית של דיין, כפי שהוא מופיע בספרו של טבת, הוא האוסף המסואר ביותר של כישלונות וטעור-יות, המוביל למסקנה כמעט אחת ויחידה: שבמרבית שעות ההכרעה הגורליות, כי-שעמד בלחץ של נטילת אחריות אישית, עשה דיין כמעט תמיד את אותה פעולה

חתן השמחה

משה דיין מאזין לדברי הקילוס וההילולים שמשמיעים לו אנשי המימסד הישראלי, לרגל הופעת ספר שהוא אולי כתב האישום החמור ביותר נגד משה דיין כמדינאי, מצביא ואיש-ציבור. מאחורי משה דיין נראית הרבנית צביה גורן, אשתו של הרב הראשי לתל-אביב, שלמה גורן.